

Repertoriumnummer 2020 /
Datum van uitspraak 6 februari 2020
Rolnummer 2018/AB/745
Beslissing waartegen beroep 16/1016/A,16/1503/A, 10/1624/A en 16/1664/A

Uitgifte

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

zevende kamer

Arrest

SOCIALE ZEKERHEIDSRECHT WERKNEMERS - bijdragen werkgevers
tegensprekelijk arrest
definitief

RIJKSDIENST VOOR SOCIALE ZEKERHEID, ON 0206.731.645, met zetel te 1060 BRUSSEL, Victor Hortaplein 11, appellant, vertegenwoordigd door mr. PELGRIMS Pieter, advocaat te 3200 AARSCHOT, Gijmelsesteenweg 117,

tegen

MC BVBA, ON 0844.070.046, met maatschappelijke zetel te 3350 LINTER, Grote Steenweg 263, geïntimeerde, vertegenwoordigd door mr. MAES Kris, advocaat te 3001 HEVERLEE, Ubicenter, Philipssite 5/2.

**

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het volgend arrest uit:
Gelet op de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder op:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken door de arbeidsrechtbank Leuven op 28 mei 2018, 2^e kamer (A.R. 16/1016/A, 16/1503/A, 10/1624/A en 16/1664/A)
- het verzoekschrift tot hoger beroep, neergelegd ter griffie op 28 augustus 2018,
- de neergelegde conclusies,
- de voorgelegde stukken.

**

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet op de openbare zitting van 19 december 2019, waarna de debatten werden gesloten.

I. De feiten en de rechtspleging in eerste aanleg

1.

De bvba MC werd opgericht op 1 maart 2012 door mevrouw C. R. en haar echtgenoot, de heer M. M. De vennootschap had onder meer als doel het taxivervoer. Bij de oprichting werd mevrouw C. R. benoemd als enige zaakvoerder voor onbepaalde tijd.

De vennootschap had een aantal werknemers in dienst die als taxibestuurder werkten (en die voordien in dienst waren van de eenmanszaak van mevrouw C. R., die toen ook een taxibedrijf uitbaatte naast haar horeca-activiteit in het station van Tienen).

2.

De vennootschap publiceerde vervolgens in de Bijlagen tot het Belgisch Staatsblad beslissingen van haar bijzondere algemene vergadering waarbij de taxibestuurders werden “benoemd” tot “werkend vennoot”:

- op 25 juni 2012 voor de drie werknemers, de heren E. J., G. G. en H. N.; zij werden van dan af niet meer aangegeven als werknemers bij de RSZ .

- op 26 februari 2013 werd de heer D. W. *als werkend vennoot benoemd*. Hij “nam ontslag” op 18 april 2013 en vanaf die dag werd de heer P. R. *tot werkend vennoot benoemd*.

3.

In de loop van 2013 voerde de RSZ een onderzoek uit naar het sociaal statuut van deze vijf taxibestuurders, die aangesloten waren bij een sociale verzekeringskas voor zelfstandigen.

De sociaal inspecteur van de RSZ verhoorde de zaakvoerder, in aanwezigheid van haar echtgenoot. Zij verklaarde dat er 186 aandelen waren, waarvan zij 160 aandelen bezat, haar echtgenoot 6 aandelen en de taxibestuurders elk 5 aandelen.

De sociaal inspecteur verhoorde ook de vier taxibestuurders die op dat ogenblik nog actief waren. Twee van hen verklaarden dat zij één van de 500 aandelen bezaten en daarvoor 500 euro contant hadden betaald; een andere meende dat hij 5% van de aandelen bezat waarvoor hij 500 euro contant had betaald maar wist niet hoeveel aandelen hij bezat; een vierde verklaarde dat hij 10 aandelen had gekocht, maar wist niet meer hoeveel hij hiervoor had betaald.

Anderzijds verklaarden de zaakvoerder en de taxibestuurders eenstemmig dat de vennootschap de sociale bijdragen aan de sociale verzekeringskas voor zelfstandigen betaalde en ook de bedrijfsvoorheffing en alle kosten van de “medische keuring “ van de taxibestuurders.

Zij ontvingen een maandelijks vaste vergoeding van 800 euro.

4.

De sociaal inspecteur kwam tot het besluit dat de vijf voormelde personen onderworpen waren aan het stelsel voor de sociale zekerheid van de werknemers.

De zaakvoerder ging niet akkoord met de voorgestelde regularisatie. Verder verklaarde zij dat omwille van de gezondheidsproblemen van haar man, het taxibedrijf einde 2013 werd stopgezet; sindsdien baatte de vennootschap enkel nog een café uit. (verhoor van 27 januari 2015).

5.

De RSZ ging vervolgens over tot ambtshalve aangifte van de lonen voor de volgende kwartalen:

*3e en 4e van 2012,

1e, 2e, 3e en 4e van 2013,

en het vakantiegeld van 2012 en 2013.

Met aangetekende brieven van 28 oktober 2015 aan de vennootschap en aangetekende brieven van 25 augustus 2016 aan de vennootschap en aan de betrokken taxichauffeurs (vijf personen), stelde de RSZ hen in kennis van de ambtshalve aangifte van de lonen.

6.

De vennootschap weigerde de bijdragen te betalen. De RSZ liet vier dagvaardingen betekenen.

Met een vonnis van 28 mei 2018 voegde de arbeidsrechtbank Leuven de vier zaken samen en verklaarde de vorderingen van de RSZ ontvankelijk maar ongegrond en veroordeelde de RSZ tot de kosten van het geding.

II. Het hoger beroep

7.

De RSZ tekende hoger beroep aan en vordert:

*De BVBA MC te veroordelen tot betaling van een bedrag van **6.054,76 euro** (2de kwartaal 2013) aan bijlagen en intresten, meer de verwijlintresten aan de wettelijke rentevoet vanaf 22.07.2016 tot de dag van de betaling op de bijdragen zijnde 4.248,54 euro.*

*De BVBA MC te veroordelen tot betaling van een bedrag van **16.671,56 euro** (1ste, 3de en 4de kwartaal 2013) aan bijdragen, wettelijke bijlagen en intresten, meer de verwijlintresten aan de wettelijke rentevoet vanaf 14.09.2016 tot op de dag van betaling op de bijdragen, zijnde 11.615,44 euro.*

*De BVBA MC te veroordelen tot betaling van een bedrag van **5.364,54 euro** (vakantiegeld met betrekking tot dienstjaar 2013) aan bijdragen, wettelijke bijlagen en intresten, meer de verwijlintresten aan de wettelijke rentevoet vanaf 28.09.2016 tot op de dag van betaling op de bijdragen, zijnde 4.228,12 euro.*

*De BVBA MC te veroordelen tot betaling van een bedrag van **11.393,30 euro** (3de en 4de kwartaal 2012 en het vakantiegeld met betrekking tot het dienstjaar 2012) aan bijdragen, wettelijke bijlagen en intresten, meer de verwijlintresten aan de wettelijke rentevoet vanaf 24.10.2016 tot op de dag van betaling op de bijdragen, zijnde 8.349,51 euro.*

De BVBA MC te veroordelen tot de gerechtelijke intresten en de kosten van het geding.

8.

Het blijkt niet dat het vonnis werd betekend. Het hoger beroep is ontvankelijk.

III. Bespreking

9.

De RSZ-wet¹ bepaalt:

- in artikel 1."§ 1. *Deze wet vindt toepassing op de werknemers en de werkgevers die door een arbeidsovereenkomst zijn verbonden.*

¹ Wet van 27 juni 1969 "tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders".

Voor de toepassing van deze wet worden gelijkgesteld:

1° met werknemers:

a) de leerlingen;

b) de personen tot wie de Koning deze toepassing in uitvoering van artikel 2, § 1, 1°, uitbreidt;

2° met werkgevers:

a) de personen die leerlingen tewerkstellen;

b) b) de personen die door de Koning zijn aangewezen bij toepassing van artikel 2, § 1, 1°. (...)".

- in artikel 2. "§ 1. De Koning kan, bij in Ministerraad overlegd besluit, en na het advies van de Nationale Arbeidsraad te hebben ingewonnen:

1° onder de voorwaarden die Hij bepaalt, de toepassing van deze wet uitbreiden tot de personen die, zonder door een arbeidsovereenkomst te zijn verbonden, tegen loon arbeidsprestaties onder het gezag van een ander persoon verrichten of die een arbeid verrichten in gelijkaardige voorwaarden, als die van een arbeidsovereenkomst; alsdan wijst de Koning de persoon aan die als werkgever wordt beschouwd; (...)".

De Koning heeft in uitvoering van deze bepalingen de toepassing van de RSZ-wet uitgebreid tot de taxibestuurders die werken in gelijkaardige voorwaarden, als die van een arbeidsovereenkomst. Het Uitvoeringsbesluit RSZ-wet ² bepaalt namelijk:

artikel 3: *"De toepassing van de wet wordt verruimd tot:*

(...)

5°ter. De taxibestuurders en de ondernemers die hen tewerkstellen, behalve indien het gaat om :

1° taxibestuurders die houder zijn van een door de bevoegde overheid afgeleverde exploitatievergunning voor een taxidienst en die eigenaar zijn van het voertuig of de voertuigen waarmee ze handel drijven, of die er over beschikken ingevolge een afbetalingsovereenkomst die niet gefinancierd is of waarvan de financiering niet gewaarborgd is door de ondernemer;

² KB van 28 november 1969 "tot uitvoering van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid".

2° taxibestuurders die mandatarissen zijn van de vennootschap, zoals bedoeld in artikel 3, § 1, vierde lid, van het koninklijk besluit nr. 38 houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen, die met het voertuig handel drijft en die over de exploitatievergunning beschikt;

Voor de toepassing van het eerste lid, wordt onder " taxibestuurders " verstaan de bestuurders van voertuigen behorend tot een taxidienst zoals bepaald door de bevoegde overheid.

(...).".

10.

Het blijkt uit het onderzoek door de sociaal inspecteur en er bestaat geen betwisting over dat de betrokken taxibestuurders zelf geen houder waren van een exploitatievergunning en ook geen eigenaar waren van een voertuig waarmee ze handel dreven en zij betaalden ook geen afbetalingsovereenkomst voor dergelijk voertuig. De taxibestuurders die ondervraagd werden, bevestigden dat de taxibestuurders niet beschikten over een eigen vergunning en dat zij reden met de wagens die eigendom waren van de vennootschap, die titularis was van de taxivergunning, wat ook de zaakvoerder bevestigde. Zij vielen dus niet onder de uitzondering bepaald in voormeld artikel 3, 5ter, 1° Uitvoeringsbesluit RSZ-wet. Het feit dat zij aandelen bezaten in de vennootschap die de houder was van de exploitatievergunning en die de eigenaar was van de voertuigen, maakte niet dat zij zelf persoonlijk houder, respectievelijk eigenaar waren, in de zin van voormelde wettelijke bepaling. Het geval waar een vennootschap *met het voertuig handel drijft en over de exploitatievergunning beschikt* wordt immers afzonderlijk geregeld in artikel 3, 5ter, 2° Uitvoeringsbesluit RSZ-wet.

11.

Stelt zich dan de vraag of de taxibestuurders vielen onder de uitzondering bepaald in dit artikel 3, 5ter, 2°.

Daarin wordt verwezen naar artikel 3, § 1, vierde lid, van het Koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 "houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen".

Artikel 3, § 1 van het KB nr. 38 bepaalt (onderlijning van het vierde lid):

"§ 1. Dit besluit verstaat onder zelfstandige ieder natuurlijk persoon, die in België een beroepsbezigheid uitoefent uit hoofde waarvan hij niet door een arbeidsovereenkomst of door een statuut verbonden is.

Wordt geacht, tot bewijs van het tegendeel, zich in de in het vorig lid bedoelde voorwaarden tot onderwerping te bevinden, ieder persoon die in België een beroepsbezigheid uitoefent, die

inkomsten kan opleveren bedoeld in artikel 23, § 1, 1° of 2°, of in artikel 30, 2° van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992.

Voor de toepassing van deze paragraaf wordt een beroepsbezigheid geacht uitgeoefend te zijn krachtens een arbeidsovereenkomst, wanneer de belanghebbende, voor de toepassing van een der stelsels inzake de maatschappelijke zekerheid der loontrekkenden, vermoed wordt uit dien hoofde door een arbeidsovereenkomst te zijn verbonden.

Onder voorbehoud van de toepassing van de artikelen 5bis³ en 13, § 3⁴, worden personen die aangesteld zijn tot mandataris in een vereniging of vennootschap naar rechte of in feite die zich met een exploitatie of met verrichtingen van winstgevende aard bezighoudt of die, zonder aangesteld te zijn, een mandaat uitoefenen in een dergelijke vereniging of vennootschap, op weerlegbare wijze geacht een zelfstandige beroepsbezigheid uit te oefenen.

De zelfstandige beroepsbezigheid als mandataris in een aan de Belgische vennootschapsbelasting of belasting der niet-inwoners onderworpen vereniging of vennootschap, wordt op weerlegbare wijze geacht plaats te vinden in België.”.

12.

De taxibestuurders waren niet aangesteld tot mandataris van de vennootschap de bvba MC.

Artikel 3, § 1, vierde lid, van het KB nr. 38 spreekt van een vereniging of vennootschap naar rechte of in feite. In deze zaak gaat het om een vennootschap naar rechte, namelijk de bvba MC, een besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid, met rechtspersoonlijkheid, zoals geregeld in het Wetboek van Vennootschappen⁵.

³ Artikel 5bis: “Personen die belast zijn met een mandaat in een openbare of private instelling, of die met raadgevende stem lid zijn van een bestuursorgaan van een openbare of private instelling, hetzij uit hoofde van de functie die zij uitoefenen bij een administratie van het Rijk, van een gemeenschap, van een gewest, van een provincie, van een gemeente of van een openbare instelling, hetzij als vertegenwoordiger van een werknemers-, werkgevers- of zelfstandigenorganisatie, hetzij als vertegenwoordiger van het Rijk, van een gemeenschap, van een gewest, van een provincie, van een gemeente of van een openbare instelling, zijn, uit dien hoofde, niet onderworpen aan dit besluit.”. Deze bepaling is niet van toepassing op de betrokkenen.

⁴ Artikel 13§3: “De Koning bepaalt in welke gevallen de in dit artikel bedoelde personen geacht worden alle beroepsbezigheid te hebben gestaakt.”. Het betreft personen die de pensioenleeftijd hebben bereikt, waardoor deze bepaling bijgevolg niet relevant is in deze zaak, gezien de betrokkenen minder dan 60 jaar oud waar.

⁵Inmiddels vervangen door het Wetboek van vennootschappen en verenigingen van 23 maart 2019.

Een *mandataris* is een lasthebber (*mandataire* in het Frans), zoals geregeld in de artikelen 1984-2010 van het Burgerlijk Wetboek betreffende de lastgeving. Daarnaast wordt de term ook gebruikt voor vennootschapsmandatarissen, namelijk de organen van bestuur en vertegenwoordiging, zoals geregeld in de vennootschapswetgeving.

Het Wetboek van Vennootschappen ⁶ zoals van toepassing op de feiten, bepaalde met betrekking tot de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid in artikel 257, derde lid: “*Iedere zaakvoerder vertegenwoordigt de vennootschap jegens derden en in rechte als eiser of als verweerder. (...)*”.

De oprichtingsakte van de bvba MC bepaalde dat de vennootschap werd bestuurd door een of meer zaakvoerders, al dan niet vennoten, en dat de zaakvoerders elk individueel handelend de vennootschap in en buiten rechte vertegenwoordigden.

Voor de toepassing van artikel 3, § 1, vierde lid, van het KB nr. 38 dient dus onder de aangestelde mandataris van de bvba, zowel de zaakvoerder begrepen te worden als de persoon die is aangesteld als lasthebbers overeenkomstig het gemeenrecht. (vgl. CLESSE, Ch.E. « *Asujettissement à la sécurité sociale des travailleurs salariés* », in « *Sécurité sociale, Dispositions générales* », Brussel, Bruylant, 2016, 52 en WERY, P., *Le Mandat*, Brussel, Larcier, 2019, 131).

Mevrouw C. R. werd als enige zaakvoerder benoemd, voor onbepaalde tijd.

De betrokken taxibestuurders werden nooit *aangesteld tot mandataris of lasthebber* van de bvba MC.

Uit het verhoor van mevrouw C. R. en de taxibestuurders door de sociaal inspecteur blijkt dat deze laatsten geen enkele volmacht hadden om de vennootschap te verbinden. Uit de publicaties van de vennootschapsakten in de bijlagen bij het Belgisch Staatsblad blijkt ook dat uitsluitend mevrouw C. R. deze documenten ondertekende.

Het mag dus met zekerheid aangenomen worden dat zij niet werden *aangesteld* tot zaakvoerder of lasthebber van de vennootschap.

13.

⁶Inmiddels vervangen door het Wetboek van vennootschappen en verenigingen van 23 maart 2019.

Het feit dat de taxibestuurders volgens de beslissing van de bijzondere algemene vergadering werden “benoemd” tot “werkend vennoot”, maakte hen niet tot mandataris van de vennootschap.

Het Wetboek van vennootschappen ⁷ zoals van toepassing op de feiten, bepaalde in artikel 2010: *“De vennoten van een besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid verbinden slechts hun inbreng, en hun rechten kunnen alleen worden overgedragen onder bepaalde voorwaarden.(...)”*.

De vennootschap bevestigt ook in haar conclusies dat de betrokkenen *toetraden* als werkend vennoot. Het ging dus niet om een benoeming in een mandaat. Uit de eigen verklaringen van de betrokkenen blijkt dat zij eenvoudigweg vennoot werden door een aantal aandelen te kopen van de oprichters. Zij werden vanaf dan bij de sociale zekerheidsinstellingen niet langer als werknemer aangegeven maar als zelfstandige “werkend vennoot”.

14.

De taxibestuurders waren geen personen die, zonder aangesteld te zijn, een mandaat uitoefenen in de bvba MC.

Het blijkt uit het onderzoek door de sociaal inspecteur, en met name het verhoor van de betrokkenen, dat de taxibestuurders ook niet konden beschouwd worden als personen die, *zonder aangesteld te zijn, een mandaat uitoefenen in de bvba MC.*

De vennootschap werd geleid door de zaakvoerder mevrouw C. R. en haar echtgenoot, de heer M. M., die optrad als “dispatcher” die de telefonische oproepen beantwoordde en de ritten uitdeelde en die ook het werk van de taxibestuurders controleerde. De zaakvoerder bevestigde dat zij de financiële zaken regelde. Nergens blijkt dat de taxibestuurders in de vennootschap een feitelijk mandaat uitoefenden. De vennootschap brengt daar geen enkel concreet voorbeeld van bij, wat nochtans voor haar eenvoudig is mocht dit wel het geval geweest zijn. Uit het onderzoek van de sociaal inspecteur blijkt alleszins dat de taxichauffeurs slechts over een kleine hoeveelheid aandelen beschikten waardoor zij geen enkele beslissingsmacht hadden; de zaakvoerder bevestigde zelfs dat zij had geweigerd in te gaan op hun vraag om meer aandelen te bekomen. De betrokkenen bevestigde ook dat de taxibestuurders geen enkele financiële inspraak hadden en geen volmacht hadden op de rekeningen. Uit de verklaringen tijdens het onderzoek blijkt dat de taxibestuurders niets

⁷Inmiddels vervangen door het Wetboek van vennootschappen en verenigingen van 23 maart 2019.

meer deden dan ritten uitvoeren tegen een vaste maandelijkse vergoeding van 800 euro. Dit kwam neer op 10 of 12 dagen werken per maand, wat hen , ,aar zij verklaarden, goed uitkwam.

15.

De vennootschap verwijst naar het feit dat uit de verklaringen van de zaakvoerder en de taxibestuurders tegenover de inspecteur blijkt dat de taxibestuurders zelf hun werk in onderling overleg met de heer M. en de andere taxibestuurders konden regelen. Volgens de zaakvoerder dienden de taxibestuurders er enkel voor te zorgen dat er elke dag van 6 uur tot 23 uur minstens één taxibestuurder beschikbaar was.

Het feit dat de taxibestuurders enige inspraak hadden bij het bepalen van wie welke rit op een bepaalde dag zou uitvoeren, betekende niet dat zij *een mandaat uitoefenden in de bvba MC*. Integendeel blijkt uit de verklaringen dat de taxibestuurders louter uitvoerders waren van de taxiriten in opdracht van de zaakvoerder en haar echtgenoot en dat zij zelf geen andere functie in de vennootschap uitvoerden. Zo blijkt uit de verklaringen dat de taxibestuurders telefonisch contact hadden met de heer M. om te weten *of ze moesten werken* en dat de zaakvoerder en de heer M. hun werk *controleerden*, onder meer via de rittenbladen die uit de printer van de meter kwamen. Daarbij is het al evenmin relevant dat de taxibestuurders zelf zouden gevraagd hebben om als zelfstandige te werken.

16.

Uit al het voorgaande blijkt dat de taxibestuurders niet vielen onder de uitzonderingsbepalingen van artikel 3, 5^oter, 1 en 2 van het Uitvoeringsbesluit RSZ-wet. Bijgevolg was de RSZ- wet op hen van toepassing, waarbij de vennootschap als werkgever wordt beschouwd en de taxibestuurders als werknemers.

17.

Geen toepassing van het vermoeden van artikel 3, § 1, tweede lid van het KB nr. 38

Weliswaar is er ook nog de volgende bepaling, die ondermeer het geval viseert van vennoten die werken in een vennootschap en daarvoor een vergoeding (kunnen) ontvangen: artikel 3, § 1, tweede lid van het KB nr. 38 bepaalt namelijk: “ *Wordt geacht, tot bewijs van het tegendeel, zich in de in het vorig lid bedoelde voorwaarden tot onderwerping te bevinden,*

ieder persoon die in België een beroepsbezigheid uitoefent, die inkomsten kan opleveren bedoeld in artikel 23, § 1, 1° of 2°, of in artikel 30, 2° van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992.”⁸

Maar artikel 3, § 1, derde lid van het KB nr. 38 bepaalt uitdrukkelijk:” *Voor de toepassing van deze paragraaf wordt een beroepsbezigheid geacht uitgeoefend te zijn krachtens een arbeidsovereenkomst, wanneer de belanghebbende, voor de toepassing van een der stelsels inzake de maatschappelijke zekerheid der loontrekkenden, vermoed wordt uit dien hoofde door een arbeidsovereenkomst te zijn verbonden.”*

Waar de taxibestuurders op basis van artikel 3, 5°ter Uitvoeringsbesluit RSZ-wet onderworpen zijn aan de RSZ-wet, kan het vermoeden van artikel 3, § 1, tweede lid van het KB nr. 38 bijgevolg geen toepassing vinden.(vgl. CLESSE, Ch.E., o.c., 63).

18.

Waar de taxibestuurders op basis van artikel 3, 5°ter Uitvoeringsbesluit RSZ-wet onderworpen zijn aan de RSZ-wet, moet ook niet verder onderzocht worden of de taxibestuurders al dan niet onder het gezag van de vennootschap werkten.

Overigens bepaalt de Arbeidsrelatiewet⁹ uitdrukkelijk in artikel 332 : *“Hetzij wanneer de uitoefening van de arbeidsrelatie voldoende elementen naar voor brengt die, beoordeeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten, onverenigbaar zijn met de kwalificatie die door de partijen aan de arbeidsrelatie wordt gegeven, hetzij wanneer de kwalificatie die door de partijen aan de arbeidsrelatie wordt gegeven niet overeenstemt met de aard van de arbeidsrelatie zoals deze wordt vermoed overeenkomstig het bepaalde in hoofdstuk V/1 en dit vermoeden niet wordt weerlegd, gebeurt er een herkwalificatie van de arbeidsrelatie en wordt er een overeenstemmend stelsel van sociale zekerheid toegepast, zonder evenwel afbreuk te doen aan de volgende bepalingen :*

⁸ Artikel 23, § 1, 1° en 2 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 bepaalt namelijk:

“§ 1. Beroepsinkomsten zijn inkomsten die rechtstreeks of onrechtstreeks voortkomen uit werkzaamheden van alle aard en de daarmee gelijkgestelde inkomsten, met name:

1° winst;

2° baten;”

⁹ Titel XIII van de Programmawet (I) van 27 december 2006

1) artikel 2, § 1, 1° en 3°, van de wet van 27 juni 1969, artikel 2, § 1, 1° en 3°, van de wet van 29 juni 1981 en artikel 3, §§ 1 en 2, van het koninklijk besluit nr. 38, alsook iedere bepaling die op basis van deze bepalingen genomen werd; (...)”.

19.

De RSZ is terecht overgegaan tot de ambtshalve aangifte van de lonen.

20.

Wat betreft de beweerde overschrijding van de redelijke termijn- rechtsverwerking.

De sociaal inspecteur verhoorde de zaakvoerders en de taxibestuurders in de maanden mei, juli en september 2013. Daarna heeft het tot 27 januari 2015 geduurd voordat de inspecteur de zaakvoerder opnieuw contracteerde en haar vroeg of zij bereid was in te stemmen met de regularisatie, wat zij toen geweigerd heeft.

De RSZ is dan overgegaan tot de ambtshalve aangifte van de lonen en heeft de vennootschap daarvan in kennis gesteld met aangetekende brieven van 28 oktober 2015 en 25 augustus 2016. De RSZ heeft de verjaringstermijn van drie jaar tijdig gestuit.

De vennootschap had inmiddels haar taxi-activiteiten sinds einde 2013 beëindigd wegens gezondheidsproblemen van de heer M.

De vennootschap toont niet aan dat zij enig nadeel zou hebben geleden doordat zij gedurende iets meer dan een jaar (oktober 2013 tot januari 2015) niets meer had vernomen van de RSZ, zoals zij beweert. Zij toont ook niet aan dat de RSZ een ander standpunt zou hebben aangenomen ten aanzien van andere vennootschappen die in dezelfde omstandigheden werkten. De RSZ legt stukken neer waaruit integendeel blijkt dat ook andere taxibedrijven het voorwerp uitmaakten van een ambtshalve regularisatie.

De vennootschap heeft blijkbaar zelf geen contact opgenomen met de RSZ om te informeren naar de stand van het onderzoek en de intenties van de RSZ en heeft er blijkbaar voor gekozen om stil af te wachten wat er zou gebeuren. Waar de vordering van de RSZ niet verjaard was, toont zij niet aan dat zij redenen had om aan te nemen dat de RSZ geen vordering zou instellen, en kan er al zeker geen sprake zijn van verval van het recht van de RSZ om de bijdragen te vorderen.

De berekening van de gevorderde bijdragen

21.

De vennootschap beweert dat het haar niet duidelijk is hoe de gevorderde bijdragen werden berekend.

Uit de stukken die de RSZ neerlegt, blijkt duidelijk dat de RSZ enkel is uitgegaan van het brutoloon van 890 euro dat overeenstemde met het netto loon van 800 euro per maand dat daadwerkelijk werd betaald (verhoogd met de werknemersbijdragen), zoals ook blijkt uit de individuele rekeningen voor 2012 en 2013 die het sociaal secretariaat van de vennootschap voor de betrokken taxibestuurders had opgesteld (stuk 2 van de RSZ). De vennootschap betaalde zelf de bedrijfsvoorheffing en de sociale bijdragen aan de sociale verzekeringskas voor zelfstandigen.

Anders dan wat de vennootschap beweert, heeft de RSZ dus geen omrekening gemaakt naar een hoger loon voor voltijdse prestaties, niettegenstaande het brutoloon van 890 euro klaarblijkelijk overeenstemde met een deeltijdse tewerkstelling.

De berekening van de lonen door de RSZ lijkt correct.

22.

De RSZ legt als stuk 6 een zeer gedetailleerde berekening neer, waaruit blijkt dat de sociale bijdragen en de bijdragen van 10,27% voor het vakantiegeld, wel degelijk werden berekend op de brutolonen vermeld in de individuele rekeningen (890 euro per maand per werknemer). Deze berekeningen omvatten de berekening van de sociale bijdragen voor elke werknemer voor elk kwartaal. Zoals de vennootschap opmerkt, ontbreekt weliswaar de berekening voor het tweede kwartaal van 2013, maar de lonen en de sociale bijdragen voor dit kwartaal zijn op enkele euro's na hetzelfde als voor het derde kwartaal 2013, zodat de berekening ook voor dit kwartaal duidelijk is. De berekeningen lijken correct en de RSZ paste ook de verminderingen op de bijdragen toe. De vennootschap, die beroep deed op een sociaal secretariaat, vermeldt niet concreet wat niet duidelijk is of wat niet correct zou zijn.

De bijdrageopslag en de interest

23.

Artikel 28, § 1, van de RSZ-wet bepaalt :*“§ 1. De werkgever die de bijdragen niet binnen de door de Koning vastgestelde termijnen stort, is aan de inningorganisme van de socialezekerheidsbijdragen een bijdrageopslag en een verwijlinterest van 7 pct. verschuldigd, waarvan de voorwaarden van toepassing bij koninklijk besluit worden vastgesteld).> De bijdrageopslag mag evenwel niet meer bedragen dan 10 pct. van de verschuldigde bijdragen.”*

Artikel 54, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit RSZ-wet bepaalt de bijdrageopslag op 10 pct. van het verschuldigde bedrag aan sociale zekerheidsbijdragen en de verwijlinterest op 7 pct. per jaar.

Zowel de bijdrageopslagen als de interest zijn dus van rechtswege verschuldigd van zodra de bijdragen niet tijdig werden betaald, zoals in deze zaak het geval was.

Artikel 55 van het Uitvoeringsbesluit RSZ-wet bepaalt de gevallen waarin de RSZ *de kwijtschelding of de vermindering* van de bijdrageopslag en de interest kan toestaan. De vennootschap heeft daartoe blijkbaar nog geen aanvraag ingediend. In die omstandigheden kan het hof daarover geen uitspraak doen.

Verzoek om uitstel van betaling

24.

De vennootschap verzoekt om de schuld te mogen betalen in maandelijkse termijnen van 100 euro . De RSZ verzet zich tegen elk verder uitstel van betaling.

25.

Artikel 1244 van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat de rechter, niettegenstaande ieder andersluidend beding, met inachtneming van de toestand der partijen, gebruik makend van deze bevoegdheid met grote omzichtigheid en daarbij rekening houdend met de termijnen die de schuldenaar reeds heeft genoten, gematigd uitstel kan verlenen voor de betaling.

Het gaat in deze zaak om bijdragen die in 2012 en 2013 dienden betaald te worden. De vennootschap wijst op de ziekte van de heer M. en het feit dat de vennootschap weinig inkomsten heeft en grote verliezen lijdt. Het staat de vennootschap vrij om met de RSZ een realistisch afbetalingsplan te onderhandelen. Rekening houdende met de tijd die reeds verstreken is, kan het hof geen bijkomend uitstel van betaling toestaan zonder instemming van de RSZ.

OM DEZE REDENEN HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24;

Rechtsprekend op tegenspraak en na erover beraadslaagd te hebben:

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en in de volgende mate gegrond,

Hervormt het bestreden vonnis,

Verklaart de vordering van de RSZ ontvankelijk en gegrond,

veroordeelt de bvba MC tot betaling van:

- een bedrag van 6.054,76 euro (2de kwartaal 2013) aan bijlagen en intresten, meer de verwijlintrest en de gerechtelijke interest aan de wettelijke rentevoet berekend op de bijdragen van 4.248,54 euro, vanaf 22 juli 2016 tot de dag van de betaling;

- een bedrag van 16.671,56 euro (1ste, 3de en 4de kwartaal 2013) aan bijdragen, bijlagen en intresten, meer de verwijlintrest en de gerechtelijke interest aan de wettelijke rentevoet berekend op de bijdragen van 11.615,44 euro, vanaf 14 september 2016 tot op de dag van betaling;

- een bedrag van 5.364,54 euro (vakantiegeld met betrekking tot dienstjaar 2013) aan bijdragen, wettelijke bijlagen en intresten, meer de verwijlintrest en de gerechtelijke interest aan de wettelijke rentevoet berekend op de bijdragen van 4.228,12 euro, vanaf 28 september 2016 tot op de dag van betaling;

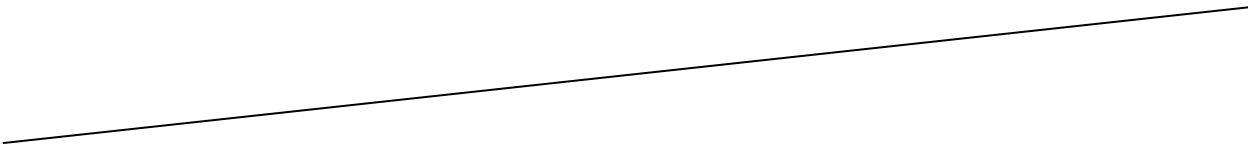
- een bedrag van 11.393,30 euro (3de en 4de kwartaal 2012 en het vakantiegeld met betrekking tot het dienstjaar 2012) aan bijdragen, bijlagen en intresten, meer de verwijlintrest en de gerechtelijke interest aan de wettelijke rentevoet berekend op de bijdragen van 8.349,51 euro, vanaf 24 oktober 2016 tot op de dag van betaling;

veroordeelt de bvba MC tot de kosten van het geding in eerste aanleg en in hoger beroep,

begroot voor de RSZ in eerste aanleg op:

- dagvaardingskosten (16/1016/A):	141,84 euro
- dagvaardingskosten (16/1503/A):	159,13 euro
- dagvaardingskosten (16/1624/A):	141,84 euro
- dagvaardingskosten (16/1664/A):	142,69 euro
- rechtsplegingsvergoeding :	3.000,00 euro

Begroot voor de RSZ in hoger beroep op de rechtsplegingsvergoeding van 3.000,00 euro.

Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit :

C. CORBISIER, raadsheer,
C. LAURIERS, plv raadsheer in sociale zaken, werkgever,
K. GACOMS, raadsheer in sociale zaken, werknemer-arbeider,
Bijgestaan door S. VAN DER HOEVEN, griffier

S. VAN DER HOEVEN,

K. GACOMS,

C. LAURIERS,

C. CORBISIER,

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van 6 februari 2020 door

C. CORBISIER, raadsheer,
S. VAN DER HOEVEN, griffier

S. VAN DER HOEVEN,

C. CORBISIER.